

En drömbostad fick familjen Schulman i Hässelby strand där Allan Schulman ställde sig i spetsen för en bostadsrättsförening som bar det prosaiska namnet Surkullan. Det blev en radhusby där författaren så småningom samlade kring sig en lång rad kolleger och vänner. Här ser vi en bild av sex av ursprungsfamiljerna på Måbärsstigen. Från vänster Egon Kjerrman med hustru Ruth och barnen Tommy och John Erni. Catrin Westerlund står ensam här med dottern Lotta. Hennes man Putte Wickman var på turné. Per Persson, radioekots chef på den tiden, ses här med hustrun Britt och barnen Mats och Åsa. Radions Lars Ramsten var ute på reportage så här står hans hustru Grete ensam med barnen Putti, Pip och Pullman. Författarens närmaste granne var familjen Langer som här ses med Pekka, Bibi, Joakim, Johan och Jannike. Längst ute till höger har vi så familjen Schulman, Allan, Eva, Jannecke, Leif, Micaela och minstingen Annika.

Jag ville och så startade äventyret med Bostadsrättsföreningen Surkullan som hade fått ett fint område i Hässelby strand med utsikt över Mälaren på gränsen till Hässelby villastad. Vi tre i arbetsgruppen skulle välja ut blivande medlemmar ur vår egen bekantskapskrets. Och eftersom en var ingenjör på Patentverket, en verksam inom Köpmannaförbundet och jag själv radiojournalist, tyckte vi att blandningen kunde bli tilltalande. Vi hade dock först kollat upp varandras värderingar beträffande t ex barnuppfostran och dylikt. De överensstämde något så när. Det skulle visa sig att det inte var någon svårighet i världen att intressera folk för att flytta in i vårt vackra radhusområde. Allrahelst som det på detta stadium ännu var möjligt att komma med personliga önskemål när det gällde detaljutformningen av lägenheterna.

Att Surkullan så småningom fick rykte om sig att vara ett radiohus beror på att radiofolk märks mer än andra. Och hit flyttade alltså Egon Kjerrman, Bo Isaksson, Per Persson, Lars Ramsten, Putte Wickman och Catrin Westerlund, Olle Hellbom och journalister som Tore Hallén, Olle Alsén och Bertil Heddlin. Och så Bibi och Pekka Langer förstås. Dessutom såg vi till att ett par läkare flyttade in. Läkare är ju alltid bra att ha nära tillhands! Det skulle visa sig att det hela funkade bra. Barnen trivdes fint ihop och fick här vänner för livet – liksom också vi vuxna fick. Och vi hade precis lagom kontakt med grannarna. Det var aldrig aktuellt med ett påtvingat umgänge grannar emellan som kan bli så jobbigt.

Eftersom Pekka och jag bodde grannar blev umgänget med dem dock ganska intensivt och vi trivdes bra ihop. Pekka var en person som var full av galna påhitt. Men det vi skrattade allra mest åt var kanske ett helt omedvetet påhitt. När familjen Schulman vaknade en morgon gick mor till kylskåpet för att kolla upp läget inför dagens inköp. Två fläskkotletter fanns kvar sedan middagen, det visste hon. De kunde ju bli en lagom ingrediens till en pytt i panna till middag. Döm om hennes häpnad när fläskkotletterna var försvunna.

Mysteriet löstes senare på dagen då det uppdagades att

Det som varit kan aldrig skymmas bort av dagens lycka, konstaterar författaren. Här ser vi den schulmanska familjen sådan den tog sig ut i mitten av sextioalet högtidligt uppställd framför familjeporträtten på Måbärsstigen. Från vänster Eva, Allan själv, Micaela, Leif, Jannecke och längst framme Annika.

grannen Pekka sent på natten kommit hem och närsynt som han är hade han tagit fel på dörr och klivit in i vår lägenhet. Han hade känt sig lite sugen, gått in i köket och funnit fläskkotletterna som han låtit sig väl smaka. Det var först då han var på väg till sovrummet som han hajade till. Möblemanget i allrummet stämde liksom inte. Och där det skulle finnas en vägg fanns det nu en dörr och ett fönster...

Producenten Schulman hankade sig fram på Radiotjänst. Hade mycket att göra och trivdes bra. Men det stora lyftet ville liksom inte komma. Men lat var jag då verkligen inte. Jag producerade Charlie Norman show. Jag jobbade med stor förtjusning samman med Gösta Bernhard och Stig Bergendorff. Jag hade gamla fina kontakter med Casino-gänget på Bryggargatan. Det var dit jag som ung radioreporter från Finland alltid ställde stegen den första kvällen vid Stockholmsbesöken. Då och då fick jag också göra kortare programserier helt efter eget huvud. Och det jag minns bäst är anspråkslösa program som ibland hette "Rullbandet", "Gubben i lådan" och "Tittut". Det gemensamma för dessa program var avsaknaden av programledare. Jag lät inslagen tala för sig själv – med hjälp kanske framförallt av Lennart Hellsings festliga verser som lästes av hans charmiga fru Yvonne Lombard. Från dessa program minns jag två tioåriga damer. Den ena förekom i ett inslag som jag kallade "Som ni behagar", där vi gjorde intervjuer utifrån lyssnarnas önskemål. Intervjuobjektet i det här fallet var Ann-Charlotte Björling som sålunda med pappa Jussis tillstånd gjorde sin debut. Den andra tioåringen hade just gjort en uppmärksammas filmroll och hon berättade i intervjun om sina framtidsdrömmar. Hon hette Lena Nyman.

Författaren till Lena Nymans film hette Torsten Scheutz och honom hade jag en hel del samarbete med. Vi råkades första gången redan hösten 1953. Det var Torsten som skrev barnserien "Vi flyger med Kid" som ingick i lördagens familjeprogram "Lördagskväll". I den serien hette förresten en av de unga debutanterna Johan Sandström, sedermera känd TV-man.